

CAPITOLUL 2

Cu două luni în urmă

În curând o să merg la o școală nouă.
Sunt singură la părinți.
Sunt adoptată.
Și sunt diferită.
Adică ciudată.
Însă eu știu, iar asta mai îndulcește lucrurile. Cel puțin
în ceea ce mă privește.

Oare e cu putință să fii iubit prea mult?

Ambii

Mei

Părinți

Chiar

Mă

I-U-B-E-S-C

Nespus.

Cred că atunci când aștepți ceva timp îndelungat, îl
apreciezi mult mai mult.

Cu siguranță, corelația dintre așteptare și împlinirea do-
rinței poate fi transpusă într-un soi de formulă matematică.

Dar să nu mă îndepărtez de la subiect, căci asta e una
dintre problemele mele și motivul pentru care, în ciuda
faptului că-mi merge mintea, nu sunt niciodată favorita
profesorilor.

Niciodată.

Să rămânem la fapte.

Vreme de șapte ani, mama a încercat să rămână însărcinată.

Pare o perioadă lungă pentru un asemenea proiect, de vreme ce definiția medicală a infertilității indică douăsprezece luni de împreunare fizică atent programată fără niciun rezultat.

Și, cum sunt pasionată de toate chestiile medicale, gândul că ei făceau asta, și mai ales fără vreo regularitate sau entuziasm, îmi provoacă greață (definită medical ca o senzație neplăcută în abdomen).

De două ori în acei ani, mama a făcut pipi pe o baghetă de plastic, iar instrumentul de diagnosticare s-a colorat în albastru.

Dar de ambele dăți a pierdut fetusul. (Cât de onomatopEIC e cuvântul ăsta – *fetus*. Ce nebunie.)

Nu i se cocea prăjitura.

Și așa am fost adăugată eu în aluat.

În a șaptea zi a celei de-a șaptea luni (mai e de mirare că iubesc numărul ăsta?), noii mei părinți au pornit cu mașina spre nord, la un spital aflat la 257 de kilometri de casa lor, unde m-au botezat după un copac care crește în zonele cu climă mai rece și au schimbat lumea.¹

Cel puțin lumea noastră.

Pauză. Probabil că n-au fost 257 de kilometri, dar așa am eu nevoie să cred. ($2 + 5 = 7$. Iar 257 este număr prim. Super deosebit. În universul meu este ordine.)

Înapoi la ziua adopției. După cum povestește tata, eu n-am plâns absolut deloc, dar mama a plâns tot drumul, pe autostrada Interstatală Cincinnati, spre sud, până la ieșirea 17B.

¹ Willow, numele fetei, înseamnă în engleză „salcie”. (N. tr.)

Mama plânge când e fericită. Când e tristă, stă și tace.

Cred că i s-a defectat instalația emoțională în zona asta. Dar ne descurcăm, fiindcă de cele mai multe ori zâmbește. Foarte larg.

Când noii mei părinți au ajuns în sfârșit la casa noastră fără etaj, cu tencuială de stuc, aflată într-un ansamblu de la marginea San Joaquin Valley, erau cu nervii praștie.

Iar aventura noastră de familie de-abia începea.

Cred că e important să-ți imaginezi cum arată anumite lucruri. Chiar dacă uneori îți faci o imagine greșită. Și de obicei cam așa se întâmplă.

Dacă m-ați vedea, ați spune că nu mă încadrez într-o categorie etnică ușor identificabilă.

Sunt ceea ce se numește „o persoană de culoare“.

Iar părinții mei, nu.

Ei sunt doi dintre cei mai albi oameni din lume (fără exagerare).

Sunt așa de albi, încât sunt aproape albaștri. Nu au probleme cu circulația; doar că n-au prea mult pigment.

Mama are părul roșcat și frumos, iar ochii de un albastru deschis, deschis, deschis. Așa de deschis, încât par gri. Dar nu sunt.

Tata este înalt și destul de chel. Are dermatită seboreică, ceea ce înseamnă că pielea lui pare mereu iritată.

Asta m-a făcut să-l studiez și să cercetez mult, dar pentru el nu e nicio distracție.

Dacă acum vă imaginați acest trio și ne vedeți pe toți împreună, vreau să știți că, deși eu nu semăn în niciun fel cu părinții, noi trei arătăm totuși ca o familie.

Cel puțin, eu așa cred.

Și, de fapt, doar asta contează.

În afară de numărul 7, mai am încă două obsesii importante. Bolile. Și plantele.

Prin boli înțeleg maladiile umane.

Mă cercetez pe mine, desigur. Dar bolile *mele* au fost minore și nu mi-au amenințat viața.

Îi observ pe mama și tata și notez detalii, dar ei nu prea mă lasă să fac muncă de diagnosticare pe spinarea lor.

Singurul motiv pentru care ies din casă (fără să pun la socoteală lagărul de concentrare cunoscut sub denumirea de „școală“ și drumul săptămânal la biblioteca centrală) este acela de a observa bolile oamenilor obișnuiți.

Prima mea alegere este întotdeauna să stau vreme de câteva ore pe zi într-un spital, dar s-a dovedit că asistentele au o problemă cu asta.

Chiar dacă nu faci decât să stai într-o sală de așteptare prefăcându-te că citești o carte.

Așa că mă duc la mallul din zonă, unde din fericire sunt destule boli.

Dar nu cumpăr lucruri.

De când eram mică, am făcut însemnări pe teren și am scris fișe de diagnostic.

Sunt atrasă mai ales de bolile de piele, pe care le fotografiez numai dacă subiectul (și vreunul dintre părinții mei) nu se uită.

A doua zonă de interes: plantele.

Ele trăiesc, cresc, se reproduc, împing și trag din pământ peste tot împrejurul nostru, mereu.

Acceptăm asta fără ca măcar să băgăm de seamă.

Deschideți ochii, oameni buni.

E ceva uimitor.

Dacă plantele ar scoate sunete, totul ar fi diferit. Însă ele comunică prin culoare, formă, mărime și structuri.

Nu miaună, nu latră, nu ciripesc.

Noi credem că n-au ochi, dar ele văd unghiul în care se află soarele și când răsare luna. Și nu doar că *simt* vântul; dar își schimbă direcția din cauza lui.

Înainte să ziceți că sunt nebună (ceea ce rămâne o posibilitate), priviți afară.

Chiar acum.

Sper că fereastra nu dă spre vreo parcare sau spre fațada vreunei clădisri.

Îmi imaginez că vedeți un copac înalt, cu frunze delicatese. Că zăriți iarba legănându-se pe un câmp întins. Undeva, departe, există buruieni care împing printr-o crăpătură din trotuar. Suntem înconjurați.

Vă cer să fiți atenți într-un mod nou și să vedeți totul ca fiind Viu.

Cu V mare.

Orașul meu, ca mare parte din Valea Centrală a Californiei, are o climă uscată, e plat și secetos și vreme de mai mult de jumătate din an este foarte cald aici.

Fiindcă n-am mai locuit și altundeva, mi se pare normal ca luni în șir să fie 38 de grade afară.

Noi îi zicem vară.

În ciuda arșiței, rămâne o realitate că soarele puternic și solul bogat fac zona ideală pentru creșterea a tot felul de chestii, odată ce adaugi și apă în ecuație.

Eu așa am făcut.

Așa că acolo unde cândva casa noastră avea un răzor dreptunghiular de iarbă, acum e un pâlț de bambuși înalt de doisprezece metri.

Am tot felul de plante citrice (portocale, grepfrut și lime) lângă grădina cu legume care se coc pe tot parcursul anului.

Cultiv struguri, o varietate mare de viță-de-vie, dar și flori anuale și perene și, într-o zonă mică, plante tropicale.

Dacă vrei să mă cunoști, cunoaște-mi grădina.

Este sanctuarul meu.

E destul de trist faptul că nu ne putem aminti primii dintre primii noștri ani.

Am senzația că acele amintiri ar putea fi cheia la întrebarea „Cine sunt eu?”.

Despre ce a fost primul meu coșmar?

Ce am simțit când am făcut primul pas?

Cum s-a produs renunțarea la scutece?

Am niște amintiri de când eram foarte mică, dar prima secvență pe care mi-o amintesc este de la grădiniță; indiferent cât de mult m-am străduit să uit acea întâmplare.

Părinții îmi spusese că o să ne distrăm în fel și chip. N-a fost așa.

Școala era la doar câteva străzi distanță de casa noastră, iar acolo am comis prima oară crima de a pune la îndoială sistemul.

Educatorea, doamna King, tocmai își croise drum printr-o carte ilustrată cunoscută. Aceasta avea toate caracteristicile literaturii preșcolare: repetiții, acel gen de rime enervante și minciuni științifice cusute cu ață albă.

Îmi amintesc cum doamna King a întrebat clasa: „Cum vă face să vă simțiți cartea asta?”

Răspunsul potrivit, în ceea ce mă privea, era „obosită”, fiindcă prea-vesela noastră educatoare ne obliga să stăm

întinși pe niște saltele de cauciuc lipicioase vreme de douăzeci de minute după „cartea ilustrată de la prânz“.

De obicei, jumătate din clasă adormea buștean.

Îmi amintesc limpede un băiat pe nume Miles făcând de două ori pipi în pantaloni și, cu excepția unui copil pe nume Garrison (de care acum sunt sigură că avea un fel de sindrom al picioarelor neliniștite), toată lumea din clasă părea să savureze de fapt pauza la orizontală.

La ce se gândeau copiii ăștia?

În acea primă săptămână, când colegii mei de clasă picoteau, eu mă îngrijoram obsesiv de curățenia podelei acoperită cu linoleum.

O pot auzi și acum pe doamna King, cu coloana dreaptă și vocea ascuțită tunând:

— Cum vă face să vă *simțiți* cartea asta?

După care a căscat exagerat, de câteva ori.

Îmi amintesc că m-am uitat în jur la colegii mei deținuți, zicându-mi: *Haideți, nu spune cineva, oricine, cuvântul „obosit“?*

Nu rostisem nici măcar o silabă în cele cinci semestre acolo, și n-aveam nicio intenție să o fac.

Dar după zile în șir în care am auzit mai multe minciuni spuse de un adult decât totalitatea celor la care fusesem expusă întreaga viață până atunci – de la cum curăță zănele clasa noaptea, până la explicații demente cu seturi de pregătire în caz de cutremur – ajunseseam cam la limită.

Așa că atunci când educatoarea a întrebat anume: „Willow, *pe tine* cum te face să te simți cartea asta?“, a trebuit să spun adevărul:

— Mă face să mă simt foarte rău. Luna nu poate să audă pe cineva zicând noapte bună; ea se află la trei sute optzeci de mii de kilometri distanță. Iar iepurașii nu locuiesc în case. De asemenea, grafica nu mi se pare prea interesantă.

Mi-am mușcat buza de jos și am simțit gustul metalic al sângelui.

— Dar să știți că faptul că vă aud pe dumneavoastră citind cartea mă face să mă simt realmente rău, fiindcă știu că asta înseamnă c-o să ne puneți să ne întindem pe jos – iar microbii de aici ne pot îmbolnăvi. E o chestie numită salmonella care este foarte periculoasă. Mai ales în cazul copiilor.

În acea după-amiază am învățat cuvântul *ciudata*, fiindcă așa m-au poreclit ceilalți copii.

Când mama a venit să mă ia, m-a găsit plângând în spațele tomberonului de gunoi din curte.

În toamna aceea am fost dusă la un consilier educațional, iar femeia mi-a făcut o evaluare. Le-a trimis părinților mei o scrisoare.

Am citit-o.

Acolo scria că sunt „superior înzestrată“.

Există și oameni „inferior înzestrați“?

Sau „mediu înzestrați“?

Sau doar „înzestrați“? E posibil ca toate etichetările să fie un blestem. În afara cazului când se află pe produse de curățare.

Fiindcă, după părerea mea, nu prea e bine să vezi oamenii ca pe niște obiecte.

Fiecare om este alcătuit din mai multe ingrediente, care îl fac să fie o creație unică.

Suntem, cu toții, niște amestecuri genetice imperfecte.

Conform consiliei, doamna Grace V. Mirman, pentru părinții cuiva „superior înzestrat“ provocarea era să găsească niște căi de a ține copilul mereu preocupat și stimulat.

Însă eu cred că greșea.

Pe mine mă interesează aproape orice.

Pot fi preocupată de arcul făcut de apa care țâșnește dintr-o stropitoare. Mă pot uita printr-un microscop pentru o un timp uluitor de îndelungat.

Provocarea pentru părinții mei avea să fie aceea de a-mi găsi prieteni care să poată ține pasul cu o asemenea persoană.

Toate acestea au dus la grădina noastră.

Mama și tata ziceau că au căutat să îmi îmbogățesc viața. Dar cred că un lucru era evident de la bun început: Plantele nu-ți pot răspunde.